

I medfør af § 36 i Inatsisartuts forretningsorden fremsætter jeg hermed følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om hvorledes vi forsat kan sikre at de kulturbetingende og unikke fangstmetoder i Qaanaaq bevares til glæde for fremtidige generationer.

(Medlem af Inatsisartut Mikivsuk Thomassen, Inuit Ataqatigiit)

Vi skal bevare de unikke fangstmetoder i Qanaaq, som beskytter naturen og dyrelivet. Fangstmetoderne er blevet kendetegnende for vores samfund og er blevet udviklet igennem mange år, og hvis vi skal bevare vores arv fra vores forfædre skal disse være overskudsgivende og vi skal have nytte af disse. Man kan ikke kun gøre værdien af fangererhvervet op i penge og man kan ikke kun vurdere hvordan vi skal udnytte fangstdyrene, men også være bevidst om, at dette hænger sammen med vores kultur og identitet.

Det er vanskeligt at måle i hvilket omfang vores forvaltning af fangst sikrer vores traditionelle fangstmetoder, men man bruger den metode, at kvoterne bliver tildelt ved politisk beslutning. Dette viser, at man mangler indretning af fangererhvervet på baggrund af den viden og kulturen, som vi selv har udviklet. De unikke fangstmetoder har til hensigt, at bevaring af dyrelivet og miljøet skal sikres, dette i sig selv er bevaringsværdigt, og dette skal være til gavn for vores indretning af fangererhvervet.

Landstingslov om fangst og jagt fra 1999¹ er blevet revideret flere gange, men i denne lov har man ikke taget højde for sikring af de unikke fangstmetoder og de bevaringsværdige fangstmetoder. Derfor mærkes levevilkårene som fanger kan være meget hårde de steder, hvor man primært lever af fangst og som har unikke fangstmetoder. Dette kan jeg tydeligt se i mit hjemsted, og vi må handle. Fangerne skal kunne trygt udøve deres erhverv, et erhverv, som vi i hele landet værner om skal styrkes, for at fangeren på grund af indretningen af vores samfundstruktur eller på grund af lovgivningsmæssige barrierer ikke skal stå med hænderne i lommen når kvoten er opbrugt og fryseren er fuld.

Hvilke veje kan vi i Inatsisartut overveje at gå, for at sikre den unikke fangstkultur i Qaanaaq? Finder partierne, det i lighed med Inuit Ataqatigiit relevant, at der på sigt kunne blive iværksat politiske initiativer, der f.eks. i samarbejde med Avannaata Kommunia, KNAPK, ICC og Naturinsituttet tilrettelægger arbejdet for at bevare unikke fangstmetoder i Qaanaaq?

Det mulige politiske initiativ kan f.eks. tage udgangspunkt i at se på fangererhvervet som helhed, og hvorledes fangererhvervet kan blive mere økonomiske attraktivt for den enkelte fanger. Herunder også at få klarlagt om der i den nuværende lovgivningsmæssige regulering af erhvervet kan være opstået utilsigtede barrierer for erhvervet.

Vi skal bevare de fangstmetoder vi har arvet fra vore forfædre og som er baggrunden for vores levevilkår og som er en del af vores historie. Disse kan ikke sammenlignes med det moderne fangererhverv og kan heller ikke sammenlignes med det moderne fiskerierhverv. Det kan heller ikke

¹ Landstingslov nr. 12 af 29. oktober 1999 om fangst og jagt

sammenlignes med andre erhverv. Man skal bevare de unikke fangstmetoder og fangererhverv i Qaanaaq.

Vi skal i vor lovgivning beskytte det arktiske folks erhverv, som udøves i nær kontakt med dyrene og naturen. Derfor fremstiller jeg denne førespørgselsdebat for at høre nærmere partierne har tanker om hvorledes vi forsat kan sikre at de kulturbetingende historiske og unikke fangstmetoder i Qaanaaq.

Fangerlivet må være tillokkende og interessant, og fangererhvervet i Grønland skal ikke kun anses som et erhverv, men må ses som en måde at leve på. Jeg er sikker på, at vi alle er interesseret man leve af fangererhvervet bedre end vi gør i dag, uden af det går ud over bestanden af fangstdyr.

Med denne fremstilling, ønsker jeg en god debat.